

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 stycznia 2020 r.

Pozycja 52

POSTANOWIENIE z dnia 16 października 2019 r. Sygn. akt Ts 49/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym, skargi konstytucyjnej A.J. w sprawie zgodności:

- 1) art. 292 w związku z art. 285 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459) w zakresie, w jakim „umożliwiają przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ [k.c.], tj. przed dniem 3 sierpnia 2008 r., jak i przed dokonaniem zmiany interpretacji przepisów o służebności gruntowej w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 79/02, nabycie w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu przez przedsiębiorcę przesyłowego lub Skarb Państwa w sytuacji, w której nie wydano decyzji administracyjnej ograniczającej prawa właściciela do gruntu” z art. 2, art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 2 i 3, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
- 2) art. 292 w związku z art. 285 § 1 i 2 w związku z art. 176 § 1 ustawy wymienionej w punkcie 1 w zakresie, w jakim „umożliwiają doliczenie do okresu biegu zasiedzenia przez przedsiębiorstwo przesyłowe służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu lub służebności przesyłu okresu posiadania przez Skarb Państwa lub przedsiębiorcę przesyłowego służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu [s]przed 3 sierpnia 2008 r. oraz [s]przed daty podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały z dnia 17 stycznia 2003 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 79/02 w sytuacji, w której nie wydano decyzji administracyjnej ograniczającej prawa właściciela do gruntu” z art. 2, art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 2 i 3, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

- 1) podjąć zawieszono postępowanie,
- 2) odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 marca 2018 r. (data nadania), A.J. (dalej: skarżąca), wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

Wnioskiem z 12 marca 2012 r. Polskie Sieci Elektroenergetyczne Operator S.A. z siedzibą w K. (której następcą prawnym są Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. z siedzibą w K.; dalej: PSE) wniosła o stwierdzenie, że Skarb Państwa albo przedsiębiorstwo państwowe Zakład Energetyczny W. nabył przez zasiedzenie służebność gruntową na nieruchomości położonej w miejscowości Z., gmina P., stanowiącej działkę nr [...], której współwłaścicielami są A.J. i skarżąca, polegającą na przeprowadzeniu przez nieruchomość linii elektroenergetycznej relacji K.P. z obszarem ograniczonego użytkowania – co obejmuje 250 m² oraz zapewnieniu każdoczesnemu właścicielowi tej linii prawa przechodu i przejazdu przez działkę w celu konserwacji, naprawy, wymiany słupów linii elektroenergetycznej oraz innych niezbędnych elementów przechodzącej przez nieruchomość linii.

Sąd Rejonowy w P. Wydział I Cywilny postanowieniem z 16 kwietnia 2014 r. (sygn. akt [...]) stwierdził, że PSE nabyła z dniem 31 sierpnia 2002 r. służebność gruntową, odpowiadającą treści służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej własność A.J. i skarżącej, położonej w miejscowości Z., gmina P.

Na skutek apelacji wniesionej przez skarżącą, Sąd Okręgowy w W. V Wydział Cywilny Odwoławczy (dalej: Sąd Okręgowy) postanowieniem z 21 maja 2015 r. (sygn. akt [...]) zmienił zaskarżone postanowienie i oddalił wniosek o zasiedzenie.

Od powyższego orzeczenia PSE wniosła skargę kasacyjną. Sąd Najwyższy postanowieniem z 1 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]) uchylił postanowienie Sądu Okręgowego z 21 maja 2015 r. i przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, po ponownym rozpoznaniu sprawy, postanowieniem z 27 października 2017 r. (sygn. akt [...]) oddalił apelację. Orzeczenie to zostało doręczone skarżącej 20 grudnia 2017 r.

Skarżąca od powyższego postanowienia wniosła skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego.

Postanowieniem z 18 czerwca 2018 r. (sygn. Ts 49/18) Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 78 u.o.t.p. TK – zawiesił postępowanie do czasu rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy.

Postanowieniem z 24 maja 2019 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy uchylił postanowienie Sądu Okręgowego z 27 października 2017 r. (sygn. akt [...]) i przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem rozstrzygnięcia merytorycznego. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub jest oczywiście bezzasadna.

2. Jak wynika z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do

Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

3. Skarżąca jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji wskazała postanowienie Sądu Okręgowego w W. z 27 października 2017 r. (sygn. akt [...]). Orzeczenie to zostało jednak uchylone postanowieniem Sądu Najwyższego z 24 maja 2019 r. (sygn. akt [...]), a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania. Oznacza to, że postanowienie z 27 października 2017 r. utraciło walor orzeczenia ostatecznie rozstrzygającego o konstytucyjnych prawach lub wolnościach skarżącej.

Skoro w niniejszej sprawie brak jest ostatecznego orzeczenia, to skarga konstytucyjna nie spełnia podstawowej przesłanki jej wniesienia, określonej w art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Z tych przyczyn Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.